

CAMINS OBERTS

Tocar de peus a terra

Benvolguts diocesans,

Continuem el nostre camí cap al portal de Betlem. Queda força camí. Que ningú es distregui i que ningú es cansi de cop i volta. És cert que el cansament també forma part de la nostra història, però ser missioners ens demana saber regular les forces, fer fora la mandra i el judici precipitat, i així conservar l'aspiració d'arribar a tothom. I és que tota la humanitat té desig de Déu. És a dir, desig de Pau, de Justícia, d'Amor.

Avui són molts els qui parlen d'un ressorgiment del fet religiós cristià; m'atreveiria a dir que fins i tot d'allò que és pròpiament catòlic, comunitari, solidari. Artistes de tota mena, articulistes, pensadors, homes i dones de la cultura expressen a la seva manera, i al mateix temps, la buidor que provoca el món i les ofertes que d'aquest emanen, però també el goig d'estar en un procés sincer de recerca de l'absolut.

En aquest batec profund, no podem descurar de cap manera que Déu respecta sempre les nostres passes, i Crist camina misteriosament al nostre costat, amb un respecte exquisit per la nostra llibertat. Com va fer amb aquells deixebles d'Emaús. No volem ser d'aquells que comencen un camí de pressa i volant, per deixar-lo al cap de poc temps. La missió ens reclama l'enteresa i la fermesa de «tocar de peus a terra». Aquesta és l'expressió que avui voldria aprofundir una mica.

A què em refereixo? Doncs, que si és ben cert que la missió de vegades és «fer volar coloms», és a dir, somiar, despertar esperances i entusiasmes en-

grecadors que ens permeten albirar la possibilitat real que és possible viure d'una manera nova, segons la proposta de Jesús, també és cert que la missió és un exercici de realisme, de sensatesa, de prudència, de ponderació.

Vull fer esment d'aquesta necessitat, precisament ara, en el temps d'Advent. Arribar al portal de l'infant de Déu és voler madurar com a persona, però també com a comunitat creient. No caminem mai sols. No hem estat creats per anar sols per la vida.

De vegades, la il·lusió d'uns s'ha d'equilibrar amb la saviesa d'uns altres. Tots ens necessitem. Que el nostre Advent sigui, doncs, un temps adient per saber que ens cal posar els peus a terra sense trepitjar ni esclafar ningú. Volem deixar una bona empremta, aquella que sigui reconeguda no per la força de la violència, sinó per la intensitat de l'amor.

Caminar estimant: aquest és el bon pas que ens durà a Betlem. M'agrada, de sempre, recordar que no camino sol. Això és catòlic. Ho sé, no pas per ciència infusa, sinó per l'experiència d'haver-me de posar en camí cada dia. La missió que cadascú porta a terme és un exercici que demana «tocar»: aquest és el gran sacrament cristià. Jesús toca el nostre cor no pas per maltractar-lo, sinó per acaronar-lo i estimar-lo més.

La missió, doncs, no pot ser mai una expressió invasiva, sinó tot el contrari: una manifestació de sincera proximitat. El realisme que ens exigeix la missió ens permet seguir creient en aquella saviesa popular d'entendre quins són els camins de Déu i quins són els moments adients i, per tant, els ritmes necessaris per seguir aproximant-nos a l'Amor, a Jesús, a Betlem, a Déu.

Bon camí i que tots puguem «tocar de peus a terra».

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

En marxa un equip per implementar el Sínode

El Bisbat de Lleida ha posat en marxa un equip sinodal format per unes 25 persones de diferents perfils de l'Església lleidatana —monsens, laics i voluntaris d'entitats, entre d'altres— amb l'objectiu d'implementar a la diòcesi el document final del Sínode.

Després d'una primera trobada el 12 de novembre, que ha estat una primera presa de contacte per entendre què s'ha de fer, l'equip es posa en marxa. Aquest equip sinodal és una iniciativa del bisbe Daniel, que va voler posar de manifest que l'objec-

tiu és «ajudar a la reflexió sobre la sinodalitat per donar suport a les activitats de les parròquies i les comunitats parroquials», així com «fer experiència de sinodalitat per tal d'acollir el document final del Sínode i aplicar-lo a la diòcesi».

CAMINOS ABIERTOS

Tocar los pies en el suelo

Queridos diocesanos,

Continuamos nuestro camino hacia el portal de Belén. Aún queda bastante camino. Que nadie se distraiga y que nadie se canse de repente. Es cierto que el cansancio también forma parte de nuestra historia, pero ser misioneros nos pide saber regular las fuerzas, apartar la pereza y el juicio precipitado, y así conservar la aspiración de llegar a todos. Y es que toda la humanidad tiene deseo de Dios. Es decir, deseo de Paz, de Justicia, de Amor.

Hoy son muchos los que hablan de un resurgimiento del hecho religioso cristiano; me atrevería a decir que incluso de aquello que es propiamente católico, comunitario, solidario. Artistas de todo tipo, articulistas, pensadores, hombres y mujeres de la cultura expresan a su manera, y al mismo tiempo, el vacío que provoca el mundo y las ofertas que de él emanan, pero también el gozo de estar en un proceso sincero de búsqueda del absoluto.

En este latido profundo, no podemos descuidar de ninguna manera que Dios respeta siempre nuestros pasos, y Cristo camina misteriosamente a nuestro lado, con un respeto exquisito por nuestra libertad. Como hizo con aquellos discípulos de Emaús. No queremos ser de aquellos que comienzan un camino deprisa y volando, para dejarlo al cabo de poco tiempo. La misión nos reclama la entereza y la firmeza de «tocar los pies en el suelo». Esta es la expresión que hoy querría profundizar un poco.

¿A qué me refiero? Pues bien, si es cierto que la misión a veces es «hacer volar palomas», es decir, soñar, despertar esperanzas y entusiasmos ilusionantes que nos permiten vislumbrar la posibilidad real de que es posible vivir de una manera nueva, según la propuesta de Jesús, también es cierto que la misión es un ejercicio de realismo, de sensatez, de prudencia, de ponderación.

Quiero hacer mención de esta necesidad precisamente ahora, en el tiempo de Adviento. Llegar al portal del niño de Dios es querer madurar como persona, pero también como comunidad creyente. No caminamos nunca solos. No hemos sido creados para ir solos por la vida.

A veces, la ilusión de unos debe equilibrarse con la sabiduría de otros. Todos nos necesitamos. Que nuestro Adviento sea, pues, un tiempo adecuado para saber que debemos poner los pies en el suelo sin pisar ni aplastar a nadie. Queremos dejar una buena huella, aquella que sea reconocida no por la fuerza de la violencia, sino por la intensidad del amor.

Caminar amando: este es el buen paso que nos llevará a Belén. Me gusta, desde siempre, recordar que no camino solo. Eso es católico. Lo sé, no por ciencia infusa, sino por la experiencia de tener que ponerme en camino cada día. La misión que cada uno lleva a cabo es un ejercicio que exige «tocar»: este es el gran sacramento cristiano. Jesús toca nuestro corazón no para maltratarlo, sino para acariciarlo y amarlo más.

La misión, pues, no puede ser nunca una expresión invasiva, sino todo lo contrario: una manifestación de sincera proximidad. El realismo que nos exige la misión nos permite seguir creciendo en aquella sabiduría popular de entender cuáles son los caminos de Dios y cuáles son los momentos adecuados y, por tanto, los ritmos necesarios para seguir aproximándonos al Amor, a Jesús, a Belén, a Dios.

Buen camino y que todos podamos «tocar los pies en el suelo».

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Formació per a esplais i catequistes

Els consiliaris del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Catalunya (MCECC) van participar, el 15 de novembre, en una jornada de formació al Centre Borja, a Sant Cugat, per compartir un dia de comunitat en un entorn de recolliment i reflexió. Per part del Bisbat de Lleida hi va assistir Mn. Xavier Navarro qui, juntament amb la resta d'assistents, va reflexionar sobre l'acompanyament de la vivència de la fe als centres i clubs d'esplai del moviment.

Sota el títol «L'esplai: lloc de transformació social i esperança», la trobada va elaborar una proposta de document de bones pràctiques i va esdevenir també un espai per compartir iniciatives i experiències sobre el treball de la fe i el transcendent.

Per la seva banda, un grup de catequistes de la diòcesi de Lleida va participar el dia 8 de novembre, en les XVII Jornades de Formació per a Catequistes, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears, que es van celebrar a Tortosa del 7 al 9 de novembre. El tema de les jornades va ser «Els reptes de la catequesi en un context digital», amb el lema «Catequesi en l'era digital».

Es van dur a terme dues ponències sobre «Com funciona el cervell dels infants» amb Núria Raja-

dell, i «La pedagogia en l'era digital», amb Ana de Montserrat. En total hi van participar uns 150 catequistes d'arreu de Catalunya i de les Illes Balears.

Reunió de les pastorals de migrants

El dissabte 8 de novembre de 2025 es va celebrar a Sant Feliu de Llobregat la Trobada de Delegats de Pastoral amb Persones Migrades i refe-

rents diocesans, la segona d'enguany.

La trobada va començar amb una oració i va continuar amb la valoració de la Jornada Mundial

del Migrant i del Refugiat per part de les deu diòcesis catalanes assistents. Tot seguit, cadascú va exposar els projectes i el calendari del curs.

La diòcesi de Lleida, de la mà del delegat Mn. Adrià Burca, va presentar les activitats realitzades —com la celebració de la Jornada Mundial del Migrant i Refugiat (JMMR) 2025 i el projecte compartit amb la delegació de Barcelona, «Caminem junts en la diversitat», i també les més immediates, com la preparació del Festival de Nadal, que se celebrarà el 14 de desembre a l'església de la Mercè. Seguint la tradició, cada any les activitats principals es duen a terme en una església diferent, oferint així l'oportunitat del coneixement mutu.

Nova edició del Concurs de Pessebres

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes ha convocat la 91a edició del Concurs de Pessebres, emmarcat dins del Cicle de Nadal, en la qual hi haurà nou categories de participació: Diorames, Pessebres Familiars, Esglésies, Entitats, Centres d'Ensenyament, Aparadors, Pessebres Playmobil, Originals i Pessebres de Comarques.

Les inscripcions es poden formalitzar a la pàgina web de l'Agrupació, www.pessebristeslleida.com, o bé al mail pessebristeslleida@gmail.com. També es poden fer presencialment a l'Oficina de Turisme de Lleida (c/ Major, 31). El termini d'inscripcions finalitzarà el 21 de desembre, excepte en el cas del grup Centres d'Ensenyament, que es tancarà el 14 de desembre.

Sensibilització de la Xarxa d'Entitats contra la pobresa

La Xarxa d'Entitats d'Acció Caritativa i Social, que agrupa catorze entitats de la diòcesi de Lleida, va organitzar el 17 de novembre, amb motiu de la celebració de la IX Jornada Mundial dels Pobres, una acció de sensibilització social a la plaça de Sant Francesc de Lleida i una pregària a l'església de Sant Pere. La Xarxa va instal·lar una carpa per donar-se a conèixer i per compartir amb la ciutadania els diferents camps d'actuació en què treballa. Segons les dades de la seva Memòria de 2024, el conjunt d'entitats de la Xarxa van atendre gairebé 20.000 persones procedents de 21

països diferents. Això ha estat possible gràcies a la implicació de 927 membres d'equips tècnics, 1.055 voluntaris i un miler de socis. La part d'atenció amb més volum d'actuacions és la que té a veure amb les necessitats bàsiques, com ara l'alimentació (104.635 lots repartits) o la roba i la higiene (2.348 lots).

Per una altra part, la Casa de l'Església del Bisbat de Lleida va acollir el 13 de novembre l'Assemblea General de Càritas Catalunya, amb la participació dels equips directius de les deu Càritas diocesanes amb seu a Catalunya.

Núria Farré reivindica la dona en la història al cicle de l'IREL

L'antropòloga Núria-Montserrat Farré va dir el passat 13 de novembre, en el transcurs de la conferència titulada «La dona a través de la història», que incorporar la història de les dones en la forma com s'explica la història de la humanitat és un exercici necessari per «recuperar la meitat oblidada de la població» i va reivindicar el seu paper «protagonista» al mateix nivell que els homes. La xerrada, que era la segona del cicle que dedi-

ca l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) a «El paper de la dona en la construcció d'un món millor» va ser un recorregut inspirador per la història humana amb ulls de dona.

Farré assegura que la dona «no és un tema més de la història, ni un apèndix de la història tal i com s'ha explicat sempre», sinó «una forma de mirar la pròpia història, reescrita des del feminisme i la inclusió».

La propera de les conferències d'aquest cicle de l'IREL serà el proper 11 de desembre, i anirà a càrrec del psiquiatre Josep Pifarre, amb el tema «La dona: aportació psicològica».

Pelegrinatge a Extremadura i Fàtima

El Secretariat de Pelegrinatges i Romeries de la diòcesi organitza un viatge a Extremadura i Fàtima del 13 al 19 d'abril de 2026. Els interessats a participar-hi ja ho poden comunicar per poder fer les reserves als hotels i fer una previsió acurada del nombre de places. El preu per persona és de 900 euros i inclou visites a Trujillo, Càceres i Mèrida, abans d'arribar al santuari de Nostra Se-

nyora de Fàtima, on hi ha previstes diferents activitats de pregària i culturals. Les inscripcions es poden fer a la recepció o al telèfon del Bisbat, a les respectives parròquies, al mail peregrinacionsbisbatdelleida@gmail.com. D'altra banda, el Secretariat també organitza una trobada de Nadal a Bell-lloc d'Urgell el 21 de desembre amb l'objectiu de retrobar-se tots els pelegrins juntament amb les seves famílies.

REFLEXIONS

Tu ho has triat, no és una condemna

No és habitual preguntar-se què hi fem aquí, a la Terra. Més aviat anem evitant de respondre quan ens sorgeix aquest interrogant. Però hi ha un moment a la vida, potser només un o pocs, que toca plantejar-se la pregunta per començar a respondre, encara que no sigui a l'instant. Molta gent respon quan ho està passant malament. Però jo us proposo plantejar-ho en fred, sense cap motiu.

Mai m'he sentit castigat per Déu, tot i saber, pel llibre del Gènesi en el mite d'Adam i Eva, que vàrem ser expulsats del Paradís. No em sento ni expulsat ni condemnat. Però, en canvi, la vida que viuen moltes persones pot semblar una condemna. No em crec un Déu que pugui fer tant de mal als seus fills enviant-los, per força, a la Terra i fer-los patir tant. És per això que porto molts anys intentant entendre com he arribat aquí. I us ho comparteixo.

Hi havia una vegada un pare que tenia dos fills. El fill petit que es deia Valentí va anar a demanar al seu pare l'herència que el pare tenia per a ell. I el pare li va donar. El fill se la va emportar i se'n va anar, lliurement, a un país llunyà que es deia Terra. Allà va descobrir com es viu fora de la casa del pare. Però sobretot va descobrir, de seguida, que estava sense el pare i que anava perdent tot allò que abans tenia. Es pensava que era lliure i que ho podia fer tot però va acabar sense poder fer res, ni tan sols menjar, imprescindible per sobreviure. No hi havia escapatòria d'aquest parany. Hi havia entrat però no en podia sortir.

Un dia va escoltar un bon amic que es deia Jesús i va dir al Valentí que el seguís, que havia vingut a buscar-lo. Tots dos junts van començar a caminar d'una altra manera, al revés de com venien. El que veien davant començava a ser conegut. Era prou evident, estaven tornant cap a casa. Ja feia un temps que el Valentí volia recuperar el que havia malgatat i perdut. Però només li podia tornar a regalar el pare.

Això és el que hem d'atrevir-nos i de ser capaços de reconèixer a Déu, el Pare. Que no hem trobat enlloc, tot i haver-ho anat a buscar, ningú que ens estimi com Ell. Fer servir la nostra llibertat per mantenir-nos a la casa del Pare, tot i poder-ne marxar. Perquè sabem de veritat, que només a casa seva, el Cel, és on realment podem ser feliços. Quan hi tornem lliurement en podem donar fe. Ah, i expliquem-ho prou convençuts perquè altres germans nostres no se'ls acudeixi fer servir la llibertat per marxar del costat del Pare. No fos cas que es pensin que Déu els expulsa de casa seva. Ni es creguin que lluny de Déu seran més feliços i estaran millor.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: de la solemnitat [Gn 3,9-15.20 / SI 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, anomenada també la Puríssima. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).
9. ■ Dimarts (lit. hores: 2a setm.) [Is 40,1-11 / SI 95 / Mt 18,12-14]. Sant Dídac Cuauhtlatotzin; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), vg. i mr.; sant Res-

titut, mr.; sant Pere Fourier, prev., fund.; santa Valèria, vg. i mr.
10. ■ Dimecres [Is 40,25-31 / SI 102 / Mt 11,28-30]. Santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, vg. i mr. (s. III); Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Júlia, vg. i mr.; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i mr.
11. ■ Dijous [Is 41,13-20 / SI 144 / Mt 11,11-15]. Sant Damas I, papa (his-

pànic, 366-384), venerat a Argelaguer; sant Pau de Narbona, bisbe; sant Sabí, bisbe; sant Daniel Estilita, monjo siríac; santa Ida, vg.
12. ■ Divendres [Is 48,17-19 / SI 1 / Mt 11,16-19]. Mare de Déu de Guadalupe (Mèxic); santa Joana Francesca de Chantal (1572-1641), rel. viuda, fund. de les Saleses a Annecy (1610); sant Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, bisbe (agustinià).

13. ■ Dissabte [Sir 48,1-4.9-11 / SI 79 / Mt 17,10-13]. Santa Lúcia (s. IIIIV), vg. i mr. a Siracusa (Sicília); santa Otília, vg. benedictina (s. VIII); sant Aubert, bisbe.

14. ■ Diumenge vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Is 35,1-6a.10 / SI 145 / Jm 5,7-10 / Mt 11,2-11]. Sant Joan de la Creu (†1591), prev. carmelità (reformador de l'orde) i dr. de l'Església; sants Just i Abundi, mrs. a Baeza.

Diumenge II d'Advent (A)

COMENTARI

«Convertiu-vos que el Regne del cel és a prop»

Segurament que tots tenim la temptació de viure les festes de Nadal com festes molt familiars, molt entranyables però que no demanen cap cosa més. La Paraula de Déu, tanmateix, ens recorda sobretot la necessitat de conversió, de canvi de vida. És el que predicava Joan: *Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop*. Ell vivia amb molta austeritat: la seva predicació era creïble... I quan venen els fariseus i els saduceus els hi diu ben clarament: *Demostru amb fets que us voleu convertir*. Són les obres les que manifesten la nostra conversió. No podem presumir del títol de cristians si no ens acompanyen les obres: *No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham...* I torna a dir encara: *Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu però anuncia ja l'arribada de Jesús i el seu Regne: Després de mi ve el qui us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc*. La primera lectura ens ho diu també de forma molt clara. Parla del futur Messies, de Jesús: *No judicarà per les aparences, ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país*. Les seves obres mostren el camí que hem de seguir. I fa servir unes imatges entranyables: *El llop coniarà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó*. Hi haurà, doncs una bona convivència entre les persones de maneres de ser, pensar, d'actuar molt diferents però units en una bona convivència: *Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país*. Tothom coneixerà el que Senyor demana de nosaltres com ho acaba de dir Isaïes. Sant Pau també ens encoratja a *estar d'acord en Jesucrist perquè ben avinguts de cor i de llavis glorifiquem Déu*. Per això —diu— *accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat*. Nadal demana de tots nosaltres la capacitat de conviure en pau amb tothom, acceptant-nos mútuament, convivint pacíficament, sense jutjar ningú, sempre al costat dels pobres i desvalguts. Això serà celebrar realment el Nadal.

Mn. Jaume Pedrós

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 11,1-10)

Aquell dia, la soca de Jesé tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de revel·lació del Senyor, i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop coniarà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ossa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jesé que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Salm responsorial (71)

R. *Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 15,4-9)

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança.

Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè, ben avinguts de cor i de llavis, glorifiquem Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.»

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 3,1-12)

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És d'ell, que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí".» Joan duia una capa de pell de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veíeu que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destal ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga.»

Lectura del llibre de Isaïas (Is 11,1-10)

En aquell dia, brotarà un renou del tronco de Jesé, y de su raíz florecerá un vástago. Sobre él se posará el espíritu del Señor: espíritu de sabiduría y entendimiento, espíritu de consejo y fortaleza, espíritu de ciencia y temor del Señor. Lo inspirará el temor del Señor. No juzgará por apariencias ni sentenciará de oídas; juzgará a los pobres con justicia, sentenciará con rectitud a los sencillos de la tierra; pero golpeará al violento con la vara de su boca, y con el soplo de sus labios hará morir al malvado. La justicia será ceñidor de su cintura, y la lealtad, cinturón de sus caderas. Habitará el lobo con el cordero, el leopardo se tumbará con el cabrito, el ternero y el león pacerán juntos: un muchacho será su pastor. La vaca pastará con el oso, sus crías se tumbarán juntas; el león como el buey, comerá paja. El niño de pecho retoza junto al escurdijo de la serpiente, y el recién destetado extiende la mano hacia la madriguera del áspid. Nadie causará daño ni estrago por todo mi monte santo: porque está lleno el país del conocimiento del Señor, como las aguas colman el mar. Aquel día, la raíz de Jesé será elevada como enseña de los pueblos: se volverán hacia ella las naciones y será gloriosa su morada.

Salmo responsorial (71)

R. *Que en sus días florezca la justicia y la paz abunde eternamente.*

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 15,4-9)

Hermanos: Todo lo que se escribió en el pasado, se escribió para enseñanza nuestra, a fin de que a través de nuestra paciencia y del consuelo que dan las Escrituras mantengamos la esperanza. Que el Dios de la paciencia y del consuelo os conceda tener entre vosotros los mismos sentimientos, según Cristo Jesús; de este modo, unánimes, a una voz, glorificaréis al Dios y Padre de nuestro Señor Jesucristo. Por eso, acogeos mutuamente, como Cristo os acogió para gloria de Dios: Es decir, Cristo se hizo servidor de la circuncisión en atención a la fidelidad de Dios, para llevar a cumplimiento las promesas hechas a los patriarcas y, en cuanto a los gentiles, para que glorifiquen a Dios por su misericordia; como está escrito: «Por esto te alabaré entre los gentiles y cantaré para tu nombre.»

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 3,1-12)

Por aquellos días, Juan el Bautista se presentó en el desierto de Judea predicando: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos». Este es el que anunció el profeta Isaías diciendo: «Voz del que grita en el desierto: "Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos"». Juan llevaba un vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y acudía a él toda la gente de Jerusalén, de Judea y de la comarca del Jordán; confesaban sus pecados y él los bautizaba en el Jordán.

Al ver que muchos fariseos y saduceos venían a que los bautizara, les dijo: «¡Raza de víboras!, ¿quién os ha enseñado a escapar del castigo inminente? Dad el fruto que pide la conversión. Y no os hagáis ilusiones, pensando: "Tenemos por padre a Abrahán", pues os digo que Dios es capaz de sacar hijos de Abrahán de estas piedras. Ya toca el hacha la raíz de los árboles, y todo árbol que no dé buen fruto será talado y echado al fuego. Yo os bautizo con agua para que os convirtáis; pero el que viene detrás de mí es más fuerte que yo y no me rezco ni llevarle las sandalias. Él os bautizará con Espíritu Santo y fuego. Él tiene el bieldo en la mano: aventará su parva, reunirá su trigo en el granero y quemará la paja en una hoguera que no se apaga».